

איך הוציאו את הנשמה וחיס

מזללת קליפורניה בפינת פרישמן-דיזנוף, כמרכז תל-אביב, בורסת הרכילות העירונית, מיקדש הבהמה. בתמונה נראה קהל אלפים הצובא על פתח המיזלה, כשבועיה, אייבי נתג, סס לראשונה למצריים ב-1966, ובטעות נמסר בהודעה ברדיו, כי המטוס נפל והטייס נהרג בעת טיסתו.

אז

את מקום מקומות המיפגש החברתיים של רחוב דיזנוף תפסו חנויות לדברי ימאים. רחוב חלונות הראווה המהיר דרים נראה עתה בחלקים גדולים כהעתק של שוק שכונת התיקוה. יחד עם העסקים השנתנה גם אוכלוסיית הרחוב.

עכשיו

פ עם אחת, לפני הרבה הרבה שנים, מעבר לימים עם החופים מטונפי הזפת, מעבר להררי החושך הנפלטים מארובת רדינג, היתה עיר. קראו לה: תל-אביב. אח! איזו עיר זאת היתה. תענוג היה לחיו לא לגור. להימנות עם המתגוררים בה — אך לא היה כבוד כליכך גדול, וגם לא זכות מ במינה. אבל לחיות. את. הימים הטובים. הימים את הבוקר אפשר היה לפתוח על שפת-הים שעות לפני הצהריים להעביר בבתי-הקפה שב עם זונות הבוקר. את הצהריים לחיות במסעדות לא ביקר בעיתונים את האוכל שלהן, אבל שאן גם לא היה בה אליהן בגלל האוכל. החברה. אדמים. זה מה שהגישו במסעדות ההן. שעות הצהריים עמדו בזכות עצמן ובזכות ההצגות ה שמי שרצה יכול היה אפילו לישון בהן מבלי ל ששנתו תוטרד עליידי בקבוקים מתגלגלים או של אינדיאנים ישראליים באולם.

את הערב אי-אפשר היה להתחיל בלי ד זה לא היה רחוב. זאת היתה פלאנטה. אפשר ללכת מהכוכר עד גורדון ולפגוש ב-500 מטר א החברים הכי טובים שלא ראו אותם שנים או שעות. אפשר היה לשבת ליד כל שולחן של בור בעיניים סגורות ולנחש לפי הקולות מי כבר שם. כל הרכילות של ישראל זרמה לשם לרא כל החדשות לא הגיעו לעיתונים לפני שעברו שם. כל הרומנים, הבגידות, הניאופים, הפל והאכזבות לא רק שנולדו שם, אלא הת גוועו שם.

כל המסיבות הגדולות של המדינה, כל הח כל החתיכות, יצאו מרחוב דיזנוף. מי שש את כף ידו על קטע הרחוב הצר והמכוער הזה היה לחוש את פעימות ליבה של ישראל.

א חריכך היו הלילות של תל-אביב. מה יכולה תל-אביב להציע לבני העולם ה במה היא יכולה להתחרות במטרופולין הגדולו העולם? בעושר? בפאר? ביופי? בעניין? מה שהיה לתל-אביב להציע היו הלילות. לא מיוחד ביחס לחיי הלילה הממוסחרים לתיירים עות מדינות מפותחות. משהו קטן, מצומצם, בהחלט מקורי, בכמה מקומות הבילוי האינטימיים ליים שצצו בתל-אביב בשנות השישים. אפשר בהחלט לעבור את הלילה עם כמה כוסיות משקה בה קריאות "אהלו" וטפחות על השכם, מבלי

אבל זה היה רק לפני שנים מעטות. בדיסקוטקים היה כל לילה חגיגה כמו בתמונה זו, בה נראה ינוקא ומנדי במועדונה, או כמו בתמונה למעלה במרכז, בה נראית חשפנית יוצאת מאמבטיה.

היו ימים שלא היה צריך להמתין בתל-אביב להזדמנויות מיוחדות כדי לשמוח ולבלות. זה נשמע כאגדה.

אין מקום לעליזים